

Un camí de roses... i deures

Davant els municipals, on ara resideix Francesc Camps, amb prou feines es veu l'oposició. La perspectiva, d'aquí dalt estant, és una catifa de pètals de rosa que fa olor de majoria absoluta. Aquesta comoditat, però, és ideal per a afrontar les reformes urgents que demana la democràcia valenciana.

Carlos Fabra, l'endemà de ser reelegit president de la Diputació de Castelló, tot i estar imputat per presumpte frau fiscal i per delictes contra l'administració pública: "S'ha fet el judici popular i hem estat absolts amb un excel·lent *cum laude*. Els resultats signifiquen el triomf del PP i de la confiança en les institucions, en les persones i en el futur de la província."

Francisco Tarazona, l'endemà passat d'haver estat reelegit alcalde de Ribarroja del Túria, localitat en què el president del València CF, Juan Soler, té previst, segons que ha dit, de fer un "pelotazo": "A tot estirar a final de juny o principi de juliol, aprovarem el PAI [pla d'actuació integrada, pel qual, a més de la nova ciutat esportiva del club, s'hi edificaran 2.800 habitatges en 1,6 milions de metres quadrats de terreny agrícola i protegit]. Serà la primera mesura de govern."

Ernesto Sanjuán, dues setmanes després d'haver estat reelegit alcalde de Cullera: "Els projectes que van marcar la legislatura passada ara es compliran totalment. Ho ha votat el poble, tenim aquest aval. No n'hi ha cap dubte." Els projectes són tres plans urbanístics de gran magnitud: l'un, a la Bega, és de 30 torres de 35 altures i de 2 hotels de 40; un altre, al Brosquil, sumarà 7.000 habitatges, 2 camps de golf i un hotel de luxe, a la vora del riu Xúquer; el tercer pla, al voltant de l'Estany de la vila, és de 9.000 habitatges, 2 camps de golf més i un nou port esportiu, amb 1.100 amarratges.

Rita Barberà, novament alcaldessa de València, el 13 de juny, en fer-se públics els nous enderrocs al barri del Cabanyal, que l'Ajuntament vol partir per la meitat per enllaçar l'avinguda de Blasco Ibáñez i la mar: "Mai no he amagat les meues pretensions sobre aquesta zona, i també han figurat al meu programa electoral, que ha rebut el suport dels veïns."

Esteban González Pons, fins ara conseller i des d'ara portaveu del PP a les Corts valencianes, ja va avisar, en un acte de precampanya a Xirivella, que la Generalitat hi faria 500 VPO "si el PP passa a governar" aquest feu socialista. "En cas que no siga així [com no ha estat, malgrat els bons resultats dels populars al cinturó roig], potser em quedaré amb la idea i la ubicaré en un altre lloc".

Alfonso Rus, alcalde de Xàtiva i d'ací a pocs dies president de la Diputació de

València, també va fer servir el model de la fórmula 1 per assegurar que duria Elton John a la capital de la Costera si els conservadors hi revalidaven la majoria absoluta. Ha passat, i aquest dia 23 el cantant farà a la plaça de bous xativina l'únic recital de l'estat espanyol. Rus, el polític valencià més extravertit, s'enorgulleix d'haver promès que "duria la platja a Xàtiva", a fi de guanyar unes eleccions. "I s'ho van creure! Si mane jo, duré la platja", i s'ho creuen: s'ho creuen tot! Si en són, de burros! Van votar-me!" Fa poc s'han emès unes declaracions ocultes de Rus en què titlla de "fills de puta" i de ser "més rojos que un titot" els músics de la seua ciutat. Temps enrere, l'alcalde ja va qualificar de "xupòpters" els integrants de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua -consensuada pel PP i el PSPV-PSOE- i els convidà a marxar a Catalunya.

Com tocar de peus a terra? Són els efectes de les aclaparadores victòries del PP per tot el País Valencià. Majories absolutes enteses com a xecs en blanc, mans lliures i mànigues amples. No hi ha rival, tret del govern de José Luis Rodríguez Zapatero.

La legislatura serà llarga i els punts que van marcar l'anterior a poc a poc perdran força, començant per les picades d'ull al món secessionista. Els populars han aconseguit que les dues formacions regionalistes que competien directament amb ells no hagen superat, conjuntament, l'1,67%. El blaverisme, per tant, no preocupa gaire el PP. "Sabem quina és la nostra bandera, que no és cap altra que la senyera, i també sabem quina és la nostra llengua i el seu nom: valencià", va dir Camps al miting central de València, ben atapeït d'ensenyes amb la franja blava. Amb la decisió -encara no efectiva- de tancar els repetidors de TV3, el PP ha fet miques els molts milions d'euros que l'extremista Coalició Valenciana havia destinat a publicitat.

Amb el temps, l'allau de grans esdeveniments tindrà un impacte menor. El 2008 València estrenarà el circuit urbà d'automobilisme, però el 2011 la prova ja haurà estat assimilada per la ciutadania. I una possible final de la Champions League o uns campionats mundials d'atletisme no tenen la grapa de la fórmula 1.

Per una altra banda, i passe què passe als propers comicis estatals, qüestions tan

Els punts que van marcar l'anterior legislatura aniran perdent força

recurrents com l'aigua i el TGV estaran pràcticament amortitzades: la majoria de les dessaladores previstes al Programa AGUA del Ministeri de Medi Ambient ja funcionaran, i la connexió de gran velocitat amb Madrid serà realitat al 2010, segons que ha promès el govern espanyol. I és difícil que un nou executiu estatal del PP reprenge la idea del transvasament de l'Ebre, malgrat els continuats missatges de Camps en aquest sentit.

A més, la divisió interna del PP -el gran handicap del president valencià durant els últims quatre anys- ja ha passat. El resultat del 27-M és tan contundent que la paraula *zaplanista* jau al bagul dels records. "O al museu dels horrors", diria un Camps que, ara sí, pot fer i desfer a pler. I justament per això, per aquest deslliurament, el president ara pot encarar un seguit de mesures que aprofundisquen la democràcia pròpiament dita. Quines són?

1. Pluralitat a Canal 9. Zapatero va afirmar el febrer passat que "a cap televisió de cap país o comunitat autònoma hi ha una manipulació tan grollera com a Telemadrid". Potser no ha vist els noticiaris de la cadena pública valenciana. El cap de RTVV, Pedro García, i el director d'informatius i esports, Lluís Motes, han fet de Canal 9 una eina al servei absolut del PP. García, com anys enrere Jesús Sánchez Carrascosa i Genoveva Reig, comanda l'ens públic després d'haver treballat de bracet amb els líders populars: assessor d'imatge i cap de gabinet.

La designació del director de RTVV depèn en exclusiva de l'executiu valencià. El consell d'administració que gestiona l'ens és compost per membres dels

Pedro García i Lluís Motes han fet de RTVV una eina al servei total del PP

partits amb representació a les Corts i, per tant, qui té majoria a l'hemicicle també en té a l'òrgan rector de RTVV. Els grups de l'oposició fa anys que proposen que el director siga escollit per un grup d'experts nomenat expressament, i que tinga l'aval, com a mínim, de dos terços dels diputats: l'actual cap de RTVE, Luis Fernández, va arribar al càrrec després d'haver rebut el suport de socialistes i populars al Congrés dels Diputats.

2. Regular la publicitat. L'allau de propaganda institucional de la Generalitat, sobretot quan les eleccions són a la vora, és possible per la manca de regulació. Quan populars i socialistes van acordar de reformar de l'Estatut, els segons van condicionar-hi el suport al fet que el PP acatara limitacions en aquest àmbit. Era una de les cinc lleis paral·leles a l'Estatut que el PP va comprometre's a aprovar, malgrat que no ho complí durant la legislatura passada. I bé que va aprofitar-ho el Consell, que destinà grans quantitats de diners a la promoció de la feina governamental, especialment en dues àrees sensibles: la sanitat i l'ensenyament. Si els conservadors continuen gaudint d'una llibertat de moviments a l'hora de disposar de l'erari públic per a anunciar-se, es mantindrà un gran desequilibri de forces entre el partit de l'executiu i els qui miren de ser alternativa, tenint en compte, a més, quin ús fa el govern de Canal 9. Els uns pilotaran un Ferrari i els altres, un modest utilitari.

3. Democratitzar les Corts. El nou Estatut valencià i una altra de les cinc lleis que calia reformular fan referència a la necessitat de retocar la llei electoral, que roman intacta des de 1987. Els grups de l'oposició, al final del mandat anterior, van apostar fort ferm per una de nova, que incloguera aspectes com la paritat de sexes, les baixes per malaltia dels diputats i, principalment, la rebaixa del llistó electoral, ara com ara situat al 5% i que socialistes, Esquerra Unida i Bloc volen al 3%, la tanca que presenten totes les lleis electorals de les altres autonomies pluriprovincials. Camps va fixar les regles dels comicis del 27 de maig en el decret de convocatòria, però ara haurà de pactar un nou marc legal, tot i que, de segur, es plantarà en la qüestió del 5%.

D'esquerra a dreta, alguns dels reptes que té el president Camps: regular la publicitat institucional, controlar el desenvolupament del País Valencià, pluralitzar la informació a Canal 9 –a la imatge, el cap d'informatius i esports, Lluís Motes– i no vetar les relacions amb Catalunya.

4. Admissió de preguntes. Fa mesos que el president Camps no respon a les conferències de premsa, sinó que se ceneix a allò que porta escrit o estudiat. Els periodistes s'hi han resignat, i les poques entrevistes que ha concedit amb motiu de les eleccions han estat a mitjans del tot afins. Així ha esquivat preguntes compromeses: presumptes casos de corrupció, divisió al PP, urbanisme ferotge... L'assistència del cap del govern a l'hemicicle de la plaça de Sant Llorenç tampoc no és una constant, i en ocasions, fins i tot, defuig el seu valor de fiscalitzador del poder: al setembre, per exemple, ni ell ni cap dels seus consellers no va intervenir al debat sobre la moció de censura plantejada pel Partit Socialista. La por de les eleccions i la seua situació compromesa ja no són excusa.

5. Normalitzar relacions. El Govern valencià no ha volgut saber res de Catalunya. L'euroregió proposada per Maragall, a parer de Camps, "ens tornaria a situar en la perifèria d'un pretès territori europeu, i nosaltres ja li hem dit adéu, a la perifèria". En canvi, Camps ha teixit una complicitat extrema i molt regada amb aigua amb el seu homòleg murcià, Ramón Luis Valcárcel, i fins i tot va patrocinar un curiós *eix de la prosperitat* que s'allargava de Madrid fins a Menorca. Una tàctica que el president valencià ha explotat fins a l'infinit, ja que tampoc no ha volgut formar part del patronat d'honor per a l'edició del *Diplomàteri Borja*, integrat pels altres presidents –fins i tot Jaume Matas– i els arquebisbes dels territoris de l'antiga

Corona d'Aragó. Matas també va beneir l'accés de les Illes a l'euroregió maragalliana. Els governants valencians, però, no han defensat les inversions en l'arc mediterrani fins que els empresaris indígenes no els ho han demanat obertament, i potser massa tard, quan el pla d'inversions de la Unió Europea amb vista als pròxims 20 anys –que arracona el País Valencià en benefici de l'Aragó– ja havia estat aprovat. Camps no s'ha reunit oficialment amb Maragall ni amb Montilla des que és president.

6. Quants PAI? A final de 2006, als calaixos dels ajuntaments valencians hi havia una quantitat de PAI que, en total, signifiquen 558.000 nous habitatges i 85 camps de golf. Un model insostenible que la Generalitat va paralitzar l'any abans de les eleccions, però que amenaça de reprendre's amb molta vitalitat. Els tocs d'alerta dels eurodiputats han estat ridiculitzats pel Consell, que decideix com dibuixa el territori. A les Marines, els estrangers residents –curiosament, amb una renda per càpita prou elevada– han canviat el color de molts ajuntaments, poregosos de l'allau de ciment.

7. Estirar el pressupost. Amb uns números vermells que fan feredat i un control absolut de les principals institucions valencianes –tret dels ajuntaments d'Elx i de Gandia–, Camps té davant seu la difícil feina d'aconterament tothom. Alhora, hauria d'evitar la marginació inversora als pocs fronts que no domina. La pugna entre Alacant i Elx és interessant, perquè el marge pel qual els conser-

vadors han fet seua la primera és bastant estret, tant com el que els ha faltat per a controlar la segona. La Generalitat i la Diputació podrien apostar per Alacant i assaltar definitivament la capital del Baix Vinalopó el 2011.

8. Universitat i cultura. Per acabar, el nou Consell té el repte de refer les relacions amb les universitats públiques, fonamentalment amb la de València, la d'Alacant i la Jaume I de Castelló. Ara hi preval la gelor, si no el menysteniment. Les inversions no arriben, i es potencien centres privats, com la Universidad Católica de Valencia San Vicente Mártir, que impartirà Medicina –competirà amb la UV i disposarà de llibertat de càtedra per a avalar hipòtesis de tota mena. La creació d'una universitat virtual sense cap consulta prèvia als rectors dels centres públics tampoc no ha facilitat l'entesa.

En el terreny cultural, la programació dels recintes valencians no acull gaires productes casolans, sinó que hi abunden espectacles externs de dubtosa qualitat. A banda algun fitxatge mediàtic al Palau de les Arts i de la bona oferta clàssica del Palau de la Música, cal una proposta cultural més coherent amb els temps de modernitat que, segons que sembla, vol imprimir el PP valencià. La fidelitat als populars del cantant alcoià Francisco, de l'humorista Arévalo o de l'actor Pepe Sancho no en justifica la presència constant a les cartelleres, en detriment de les noves generacions.

Victor Maceda